

Menfez

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Fatih Can

Editör: Melike Furuncu

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Merve Ökten

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2025

ISBN: 978-625-5779-75-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MENFEZ

Hilal Sezginsoy

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	9
I. BÖLÜM ♦ Çürümenin Tazeliği	13
I. Derinin Sessiz Kapısı.....	13
II. Organizmanın Kendi Kendini Yemesi	14
III. Yeniden Doğmanın Çürük Kokusu.....	14
IV. Çürümenin Estetik Hakikati	14
II. BÖLÜM ♦ Gölgenin Sessiz Kimyası	16
I. Işığın Yarattığı Karanlık Değil, Karanlığın Yarattığı Işık	16
II. Gölgenin Bağımsız Bedenleri.....	17
III. Gölge Kendine Ayna Tutmaz	17
IV. Gölgenin Kıpırdadığı An: Varoluşun Kırığı	17
V. Gölgenin Kimyası: Yanmış Siyah.....	18
VI. Beden Gölgesinden Uzaklaştığında	18
VII. Gölgenin Varlık Anatomisi.....	18
VIII. Gölgeyi Taşıyan Işığı Unutmak.....	19
IX. Gölgenin Çıığı.....	19
X. Gölge Kendi Karanlığını Kaybettiğinde.....	20
XI. Sonuç: Gölgenin Seni Terk Ettiği Gece.....	20

III. BÖLÜM ♦ Zamanın Dişleri	21
I. Zamanın İlk Isırığı: Etin İçindeki Çatlak	21
II. Zaman Kendini Yiyen Bir Hayvandır.....	22
III. Zamanın Dilindeki Küf.....	22
IV. Zamanın Beden Üzerindeki Sessiz Kemirişi	22
V. Zamanın Ağırlığı: İç Organların Çöküşü	23
VI. Zamanın Sessiz Dişleri, Sesli Kemikleri	23
VII. Zamanın Biriktirdiği Çamur: İç Çöküşler	23
VIII. Zamanın Dişleri Acıtmadan da Kesebilir.....	24
IX. Zamanın Buruşuk Yüzü: Gerçeğin Kaybı.....	24
X. Zamanın Durduramadığı Tek Şey: Karanlık.....	25
XI. Sonuç: Zaman Seni Yemeden Sen Zamanı Boz.....	25
IV. BÖLÜM ♦ Boşluğun Sinir Uçları	26
I. Boşluk Nefes Alır	26
II. Boşluğun Organları Vardır	27
III. Boşluk Bir Hafıza Taşır	27
IV. Boşluğun Sinirlerine Dokunmak.....	28
V. Sessizliğin Sinir Sistemi	28
VI. Boşluğun Avcı Karakteri.....	28
VII. Boşlukta Beden Kayar	29
VIII. Boşluk Karanlığı Çoğaltır.....	29
IX. Boşluk Seni Geri Çözer.....	29
X. Sonuç: Boşluk, Bedensiz Bir Bedendir	30
V. BÖLÜM ♦ Derinin Söktüğü Maske	31
I. Yüzün İlk Yalanı: Dış Dünyaya Uyum	31
II. Derinin Altında Dolaşan Yüzler	32

III. Derinin Kabuğu: Hafızanın En İnce Tabakası.....	32
IV. Maskenin Çözülüşü: Yüzün Dökülme Anı.....	32
V. Yüzsüzlüğün Felsefesi.....	33
VI. Deriyi Soymak: İç Benliğin Çırılçıplaklığı	33
VII. Maskenin Kanaması: Kimliğin Parçalanması	34
VIII. Derinin Hatırladığı Sır.....	34
IX. Sonuç: Yüzün Sonu, Derinin Başlangıcı.....	34
VI. BÖLÜM ♦ Organizmaların Dili: Rengin Etle Konuşması	36
I. Rengin Biyolojik Doğumu.....	36
II. Boyanın Teni: Yüzeyin Kendi Derisi	37
III. Rengin Isısı: İç Titreşimlerin Görünür Hâli.....	37
IV. Renklerin Çarpışması: Organizmaların Kavgası	38
V. Rengin Karanlık Hafızası.....	39
VI. Rengin Etle Konuşması.....	39
VII. Rengin Çürüğü: Bozulmanın Estetik Anatomisi.....	40
VIII. Sonuç: Renkler de Canlıdır ve Canlı Olan Her Şey Dönüşür	40
VII. BÖLÜM ♦ Gözün Taştığı Nokta: Alginin Çöküşü	42
I. Gözün Kendi İçinden Dökülmesi	42
II. Düşen Bakış: Alginin İlk Çökmesi	43
III. Gözün Taştığı An: Işığın Taşıyamadığı Beden.....	43
IV. Görmenin Çatlaması	43
V. Gözün Taşdığı Çamur.....	44
VI. Alginin Çöküş Anatomisi.....	44
VII. Gözün Sızması: İçeriden Gelen Kırılma	45
VIII. Seeing Without Seeing: Gözsüz Görmenin Eşiği.....	45

IX. Göz Kapanınca Dünya Kaybolmaz	46
X. Sonuç: Göz Taştığında İnsan İçine Düşer	46
VIII. BÖLÜM ♦ Kendi Gölgesini Yiyen Beden	47
I. Gölgenin Beden Üzerindeki Ağırlığı	47
II. Kendi Gölgesini Yemek: İç Dünyanın Yenilgisi	48
III. İç Bedenin Açtığı Yarık	48
IV. Kendi Bedenine Saldırmak	49
V. Bedenin Çarpığı: Kendini Bozan Form	49
VI. Gölgeyi Sindirmek: Dönüşümün En Karanlık Aşaması	50
VIII. Sonuç: Gölgeni Yemek Kendine Dönmektir	51
IX. BÖLÜM ♦ Derinin Altında Kıpırdayan Geometri	52
I. Şekilsiz Düşüncelerin Anatomisi	52
II. Deformasyonun Gizli Estetiği	53
III. Çöküşün Matematiği	53
IV. Derinin Altındaki Tekinsiz Cam	54
V. Kıpırdayan Geometrinin Sonu Yok	54
VI. Son: Gölgenin Çizdiği Gizli Çizim	55
SON BÖLÜM ♦ Sessizliğin Şekil Aldığı An	56
I. Sanatın Sessiz Kaynağı	56
II. Varlığın Karanlık Eşiği	57
III. İnsan Kendi Gerçeğine Dokunduğu Anda	57
IV. Yaratımın Karanlık Madeni	57
V. Son Cümlelerin Taşıdığı Karanlık	58

ÖN SÖZ

Derinin Altındaki Karanlık Oda

İnsanın içinde herkesin bildiğinden daha karanlık bir oda vardır. Bu oda ne bilinçtir ne hafıza ne de ruh. Daha eski, daha ilkel, daha yabani bir oluş hâlidir. Sanat, benim için işte o karanlık odaya inmenin yoluydu. Renklerin ve yüzeyleerin ardına saklanan o çıplak canlılık kendini ancak bozarak ortaya çıktı: Çarpılmış bedenler, yarım kalmış organlar, boşluğun içini kemiren sesler, ışığın temas ettiği yerde küflenmiş zaman parçaları...

Bu kitap, estetik bir düzen değil; bedeninin altını kazan bir kazı, görmenin içe çöküşüdür. Okuyucuya bir hikâye değil; bir çökme, bir yarıklık, bir dönüşüm hissi bırakmayı amaçlar.

Yazarın Notu:

Kendi iç açıklığınızı aralamanız ve her bölümde kendi sesinizi
duyarak görünmeyi görünür kılabilmemiz dileğiyle...

I. BÖLÜM

ÇÜRÜMENİN TAZELİĞİ

Çürüme çoğu insan için sonun başlangıcıdır. Benim içinse başlangıcın en dürüst biçimidir. Çünkü hiçbir şey ilk çözülüş anındaki kadar gerçek, ilk bozulma anındaki kadar çıplak, ilk yırtılma anındaki kadar yaşayan değildir. Bir beden çürümeye başladığında, aslında ilk kez kendini gösterir. Etin üzerinde beliren o hafif renk değişimi, sanki zamanla yavaşça konuşmaya çalışan bir dil gibidir: Her nokta bir cümle, her leke bir nefes, her çatlak bir hatıranın siyah gölgesidir.

Koku... En çok korkulan, en hızlı reddedilen. Oysa çürümenin kokusu, gizlenmiş olanın açığa çıkma cesaretidir. Koku, bedenin sakladığı sırların kendi ağırlığına dayanamayarak dışarı fırladığı andır. Çürüme bir çözülme değil, bir açılmadır. Beden, kendi izini bırakmak için çürür.

I. Derinin Sessiz Kapısı

Derinin yüzeyi sanıldığı kadar masum bir sınır değildir. O aslında içeride yıllardır tutulmuş karanlığın en ince kapısıdır. Deriyi kabartan, çürümenin ilk işareti değil; içeride sıkışmış olanın dışarı doğru nefes almaya çalışmasıdır. Derinin üzerinde beliren bir çatlak, “Ben içimde çok şey sakladım.” Demenin fiziksel karşılığıdır. Çatlak genişledikçe yüzey sadece açılmaz

kendi hikâyesini dışarı taşır. Her katmanın altından biraz daha kir, biraz daha unutulmuşluk, biraz daha canlılık çıkar. Çürüyen beden aslında hikâyeyi geri çağırır.

II. Organizmanın Kendi Kendini Yemesi

Bozulma, yalnızca dış koşullardan gelmez. Beden, zaman içinde kendi kendini de tüketir. Doku, kendi hücrelerini yer. Kas, kendi içinde erir. Zihin, kendi hatırasını kemirir. Bu “içten çöküş” hâli benim için grotesk sanatın en büyük öğretmenidir. Bedenin kendisine saldırışı, en dürüst saldırıdır. Çünkü insan dışarıyla değil, ilk önce kendi karanlığıyla dövüşür. Çürüme, bu dövüşün sessiz kayıdır.

III. Yeniden Doğmanın Çürük Kokusu

Her doğum bir bozulmanın içinden geçer. Et kokusu, kanın sıcaklığı, nemli karanlığın içinde büyüyen yeni bir titreşim... Dünya yeni bir şeyi kabul ederken önce eskiyi reddeder. Bu reddediş çürümenin kendisidir. Sanatta da böyledir: Yeni bir figür doğmadan önce eski figürün içi boşalmalı, yüzey çökerek kabuk bağlamalı, boya kendi kendini kusmalıdır. Yaratım süreci, çürümenin kucığında büyüyen bir çocuktur.

IV. Çürümenin Estetik Hakikati

Estetik çoğu zaman güzelliğin düzeniyle ilişkilendirilir. Oysa güzellik sana hiçbir şey öğretmez. Sana bir şey öğreten, senin içini bulan, seni çalkalayan, seni eski benliğinden tiksindiren dağılma hâlidir. Çürüyen bir beden varoluşun en dürüst aynasıdır: Ne

idealize eder ne örter ne de yalan söyler. Grotesk sanatın güzelliği tam da burada doğar: Güzellik kusursuz olanda değil; yarıktay, renkte, çürükte, bozulmuş formun ağrısında yatar.

Çürümek bir dönüşümdür.

Sonunda tek bir gerçek kalır: Çürümek ölmek değildir, çürümek dönüşmektir. Beden çözülrken içinden bir başka beden sızay. Kimlik parçalanırken yeni bir benlik doğay. Yüzey bozulurken içerye başka bir yüzey açılır. Ve sanat, tam da o açılan yerde başlar.